

kunne opnaa øget Betyggelse ved Opretholdelse af et forholdsvis stærkt Militær-væsen.

I de fra militær Side overfor Udvalget afgivne Erklæringer ser Flertallet ingen Grund til at foretage Ændringer i Lovforslaget. Erklæringerne har ikke beskæftiget sig med Forslagenes tekniske Indhold, men har væsentlig bestaaet af folkeretlige Betragtninger og Vurderinger af Danmarks mellemfolkelige Stilling. Fra Mindretallets Side er der lagt Vægt paa nogle Betragtninger anstillede i en af de militære Erklæringer, afgivet af Marinestaben. Disse Betragtninger gaar ud paa, at det foreslaaede Vagtkorps under dets eventuelle Optraeden til Hævdelse af Neutralitets- og Folkeforbundsforpligtelser vil blive sidestillet med den hidtil bestaaende Hær og betragtet som Kombattanter, men at Statsmarinen maa betragtes som „Regeringsskibe“, nærmest ligestillet med Handelsskibe, der under Krig hjælper Marinen. Det første er uomtvistelig rigtigt, det sidste beror paa en fuldstændig Misforstaaelse af Forslagets Karakter. Der tales i dette intet Sted om „Regeringsskibe“ forskellige fra almindelige Marineskibe. Den hele Sondring er opstillet i den paa-gældende Erklæring uden at have nogen Tilknnytning i Forslaget. Det, at disse Skibe tilhører en Marine, hvis Organisation er foregaaet ud fra Erkendelsen af, at den ikke vil have Styrke til at optage alvorlig Kamp med en Storstatsflaade, ændrer i ingen Henseende denne Marines almindelige folkeretlige Karakter. Den vil ganske ligesom Vagtkorpsset være underkastet de almindelige i Haager-Konventionerne fastsatte Regler; den vil være forpligtet til at følge disse og maa behandles i Overensstemmelse med dem. Det samme er Tilfældet med adskillige bestaaende Mariner, der er betydelig svagere end den her foreslaaede.

Et *Mindretal* (Brorsen, H. P. Hanssen [Nørremølle], Kragh og Moltesen) maa til det foreliggende Lovforslag udtale sig i Overensstemmelse med de Betragtninger,

der fra Venstres Side er gjort gældende i Beretningen om samme Emne af 7. April 1925 (se Tillæg B. 1924—25 Sp. 2550).

Ved Forsvarslovene af 1922 gik Danmark videre i Henseende til forholdsvis Indskrænkning af Forsvarsvæsenet end nogen anden Stat paa det daværende Tidspunkt, og Mindretallet skønner ikke, at den udenrigs- og militærpolitiske Situation siden da er tilstrækkelig afklaret til, at man kan anse det for forsvarligt at foretage større Afvigelser fra de Principper, der er nedlagt i det nu bestaaende Forsvarssystem; tværtimod er Tidspunktet for saadanne Ændringer det uheldigst mulige. Sandsynligvis staar Tyskland foran Optagelse i Folkenes Forbund, men uden at man har Klarhed over Virkningen deraf. Endvidere er der endnu Uvished om, hvorvidt en Voldgifts-Traktat mellem Danmark og Tyskland bliver afsluttet, ligesom man er uden Viden om dens Omfang. Og endelig staar man foran Folkeforbundets Sammenkaldelse af en Nedrustningskonference, der skal drøfte Muligheden af en *almindelig Nedrustning*. Allerede af de her nævnte Grunde kan Mindretallet ikke medvirke til det foreliggende Lovforslags Gennemførelse.

Men Mindretallet ønsker at tilføje, at Lovforslagets Vedtagelse paa nærværende Tidspunkt som ganske isoleret Handling fra Danmarks Side vil prisgive Landets Handlefrihed som selvstændig Stat og overlade baade dets Pligter og Rettigheder til andre Magter.

Mindretallet indstiller derfor Lovforslaget *til Forkastelse*, idet det udtaler Ønsket og Haabet om, at den mellemfolkelige Udvikling snarest maatte muliggøre Genoptagelsen ogsaa af vort Forsvars-Problem med det Formaal yderligere at lette de personlige og økonomiske Byrder, som en hensigtssvarende Ordning medfører.

Et *andet Mindretal* (Holger Andersen, Parkov og Pürschel) maa indstille Lovforslaget *til Forkastelse*.

Ved Forsvarslovene af 1922 har Danmark, som det hedder i den af den dan-